

การออกเสียงพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย
Production of English geminate consonants by Thai learners

Received: *August 14, 2019*

Revised: *October 31, 2019*

Accepted: *November 11, 2019*

สุธาทิพย์ ธิรคุณโกวิท

Suthathip Thirakunkovit

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ประเทศไทย

Faculty of Liberal Arts, Mahidol University, Thailand

suthathip.thi@mahidol.edu

บทคัดย่อ

ภาษาอังกฤษมีคำศัพท์จำนวนมากที่มีการสะกดด้วยพยัญชนะซ้อนหรือพยัญชนะสองตัวที่เหมือนกัน เช่น คำว่า dinner อาหารมื้อเย็น happy มีความสุข และ curry แกง ซึ่งการที่ภาษาอังกฤษมีการสะกดด้วยพยัญชนะซ้อนกันนี้อาจจะทำให้ผู้เรียนชาวไทยต้องการที่จะยึดเสียงพยัญชนะให้ยาวขึ้น ตามตัวสะกดที่ปรากฏ ดังนั้นวัตถุประสงค์ของงานวิจัยชิ้นนี้คือ เพื่อศึกษาการออกเสียงพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทย ซึ่งคำถามวิจัยคือ 1. ผู้เรียนชาวไทยมีการออกเสียงพยัญชนะซ้อนที่แตกต่างจากเจ้าของภาษาอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ในพยัญชนะซ้อนทั้ง 3 ประเภทที่แตกต่างกัน และ 2. ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อการออกเสียงพยัญชนะซ้อนหรือไม่ เพื่อตอบคำถามวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบการออกเสียงของผู้เรียนชาวไทยจำนวน 60 คน จากระดับความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกัน 2 ระดับ กับการออกเสียงของเจ้าของภาษาจำนวน 8 คน ผลการวิจัยทางสถิติแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการออกเสียงระหว่างเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวไทยทั้ง 2 ระดับ ในการทำวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยหวังว่าผลการวิจัยจะช่วยให้อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษทราบถึงวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อช่วยให้ผู้เรียนทำความเข้าใจกับการออกเสียงพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษ และสามารถออกเสียงได้อย่างมั่นใจและถูกต้องตามแบบอย่างของเจ้าของภาษา

คำสำคัญ : พยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษ, การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ, ผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ

Abstract

English contains a large number of words that are spelled with a consonant that occurs twice in succession in a word, such as dinner, happy, and curry. With double consonants, Thai learners may be tempted to prolong the duration of articulation of these consonants according to their spelling. Therefore, the objective of this research was to explore the pronunciation of double consonants (geminate consonants) in the English of Thai learners. The researcher sought to investigate whether the production of geminate consonants by Thai learners is significantly different from that produced by native speakers of English for three different types of geminate consonants and whether the level of language proficiency had a significant effect on Thai learners' pronunciation. In order to answer these research questions, the researcher compared the performance of 60 Thai learners from two different levels of language proficiency with the performance of eight native speakers of English. The statistical results show a significant difference in the production of English geminates between native English speakers and Thai learners. However, the level of language proficiency did not show a significant effect. Ultimately, the researcher hopes that the findings of this study will inform English instructors about effective teaching approaches to help their students identify and gain a better understanding of English geminates and then improve their production.

Keywords: English geminates, English language learning and teaching, EFL learners

1. บทนำ

เมื่อผู้เรียนภาษาเริ่มเรียนวิธีการออกเสียงในภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ บ่อยครั้งที่รูปแบบการออกเสียงของคำในภาษาต่างประเทศนั้นถูกปรับให้เข้ากับการออกเสียงในภาษาแม่ของผู้เรียน หลักฐานชิ้นหนึ่งของอิทธิพลภาษาแม่ที่มีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยคือ การออกเสียงพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษ (English geminates) ตัวอย่างเช่นคำว่า happy /'hæpi/ ผู้เรียนชาวไทยอาจจะออกเสียงเป็น ['hæppi] เนื่องจากคำนี้มีการสะกดด้วย pp เหตุที่ผู้เรียนชาวไทยออกเสียงเป็น [pp] ที่ยาวขึ้นเป็นเพราะโครงสร้างพยางค์ในภาษาไทยที่มีการออกเสียงแยกกันอย่างชัดเจนในแต่ละพยางค์ ถ้าตัวสะกดของพยางค์หน้าลงท้ายด้วยเสียงที่เหมือนกับเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ต่อมา คนไทยจะออกเสียงพยัญชนะ 2 ตัวนี้แยกกันเป็นคนละเสียง แต่สำหรับการออกเสียงพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษ ถ้าผู้เรียนชาวไทยออกเสียงคำว่า happy เป็น ['hæppi] นั้น ถือเป็นการออกเสียงที่ผิด และถึงแม้ว่าจะมีผู้เรียนบางคนโต้แย้งว่า การออกเสียงว่า ['hæpi] หรือ ['hæppi] ไม่น่าจะส่งผลต่อความหมายมากนัก เพราะโดยส่วนมาก ผู้ฟังสามารถเดาความหมายได้จากบริบท แต่สำหรับเจ้าของภาษาบางคน พวกเขาอาจจะฟังดูแปลกและเกิดความสับสนได้ในบางกรณี (Kenworthy, 1987) และในทางกลับกัน ถ้าผู้เรียนภาษาชาวไทยไม่ทราบถึงข้อแตกต่างนี้ ก็อาจจะทำให้ไม่สามารถรับรู้หรือฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีเสียงพยัญชนะซ้อนได้เลยในบทสนทนาทั่วไป

2. กรอบทฤษฎี

2.1. อิทธิพลของภาษาแม่ในการออกเสียงภาษาที่สอง

งานวิจัยจำนวนมากแสดงให้เห็นว่าภาษาแม่ของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องของการออกเสียง (pronunciation) (Bada, 2001; Kenworthy, 1987; Li, 2016; Ohata, 2004)

ยกตัวอย่างเช่น การศึกษาของ Li ในปี 2016 โดย Li ได้ทำวิจัยเรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวจีนว่าระบบการออกเสียงในภาษาจีนนั้นมีอิทธิพลต่อการรับรู้และการออกเสียงของผู้เรียนอย่างไร เนื่องจากชาวจีนไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงที่ลงท้ายด้วยพยัญชนะ และพวกเขาจะไม่สามารถรับรู้ถึงเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้เรียนชาวจีนส่วนมากจึงปรับการออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาอังกฤษให้เข้ากับโครงสร้างการออกเสียงในภาษาจีน โดยการเพิ่มเสียงสระ /ə/ เป็นเสียงท้ายยกตัวอย่างเช่นคำว่า pig และ dog ผู้เรียนภาษาจีนจะออกเสียงเป็น /pigə/ และ /dogə/ ตามลำดับ

หรือในกรณีของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นก็เช่นกัน งานวิจัยของ Bada (2001) และ Ohata (2004) ได้แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของภาษาญี่ปุ่นในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน การศึกษาทั้งสองฉบับต่างก็กล่าวถึงการออกเสียงที่ผิดพลาดหลายประการที่มีอิทธิพลมาจากภาษาแม่ ยกตัวอย่างเช่น ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีแนวโน้มที่จะแทนเสียงพยัญชนะ /v/ ในภาษาอังกฤษด้วยเสียง bilabial /b/ และเสียง /l/ และ retroflex /r/ ด้วยเสียง /r/ ในภาษาญี่ปุ่น ซึ่งเป็นเสียงระหว่างเสียงภาษาอังกฤษ /r/ และ /l/ ซึ่งการแทนที่เหล่านี้อาจทำให้เกิดการสื่อสารที่ผิดพลาดระหว่างผู้เรียนภาษาชาวญี่ปุ่นกับเจ้าของภาษา ตัวอย่างเช่น คำว่า very ที่

แปลว่า มาก อาจถูกออกเสียงเป็นคำว่า berry ที่แปลว่า ผลเบอร์รี่ หรือ คำว่า rice ที่แปลว่า ข้าว อาจจะถูกออกเสียงเป็นคำว่า lice ที่แปลว่า เหา ก็เป็นไปได้

ด้วยเหตุผลเหล่านี้ Hazan et al. (2005) และ Saito (2007) ก็ได้แนะนำครูผู้สอนภาษาอังกฤษว่า พวกเขาควรจะมีการสอนให้นักเรียนตระหนักและทราบถึงความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาอังกฤษ เพราะการออกเสียงที่ผิดพลาดสามารถก่อให้เกิดความเข้าใจผิดหรือความสับสนในการสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ดังนั้นการฝึกออกเสียงที่ถูกต้องตามแบบอย่างของเจ้าของภาษาจึงเป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญ

สำหรับในกรณีผู้เรียนชาวไทยนั้น พวกเรามักมีความเชื่อว่า คนไทยเรียนภาษาอังกฤษในประเทศของเราเอง จะไม่มีทางพูดสำเนียงให้เหมือนฝรั่งได้ ซึ่งความเชื่อนี้ทำให้ผู้เรียนชาวไทย ไม่สนใจที่จะปรับเปลี่ยนสำเนียงของตัวเองหรือไม่ได้ใส่ใจในการออกเสียงที่ถูกต้อง เพราะคิดว่าไม่มีความจำเป็น แต่มีความสามารถในการสื่อสารให้รู้เรื่องก็เพียงพอแล้ว แต่อันที่จริงแล้ว การออกเสียงที่ผิดพลาดสามารถสื่อถึงบุคลิกภาพของผู้พูดได้ เพราะถ้าเราพูดไม่ชัดหรือออกเสียงผิดพลาด ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาก็จะได้สารไม่ครบถ้วน ซึ่งถ้าเราคิดในทางกลับกัน เวลามีนคนชาวต่างชาติมาพูดกับเราด้วยภาษาไทยที่ไม่ชัด เราก็จะฟังรู้เรื่องบ้าง ไม่รู้เรื่องบ้าง ซึ่งสิ่งนี้จะก่อให้เกิดความผิดพลาดทางการสื่อสารได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า ผู้เรียนชาวไทยควรจะมีการเรียนรู้สำเนียงภาษาอังกฤษที่ใช้เจ้าของภาษาเป็นต้นแบบ เพื่อนำมาวิเคราะห์ว่าการออกเสียงของเราแตกต่างจากต้นแบบมากหรือน้อยเพียงใด และจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดหรือไม่ และถ้าก่อให้เกิดความผิดพลาด ผู้พูดต้องรีบแก้ไขให้ถูกต้องหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด

2.2. ข้อมูลเกี่ยวกับพยัญชนะซ้อน

Crystal (2011) ได้ให้คำนิยามของคำว่า gemination ว่า คือ กระบวนการยึดเสียงที่ยาวกว่าปกติของเสียงที่เหมือนกันและอยู่ติดกันในหน่วยคำเดียวกัน เช่น ในภาษาอิตาลี เสียง /t/ ในคำว่า /fatto/ ที่แปลว่าข้อเท็จจริง จะมีการยึดเสียง /t/ ออกมานานกว่าเสียง /t/ เดี่ยว ในคำว่า /fato/ ที่แปลว่าโชคชะตา

พยัญชนะซ้อนมีอยู่ในหลายๆ ภาษาทั่วโลก ในภาษายุโรป เช่น ภาษาอิตาลี ภาษาฟินแลนด์ และบางภาษาในแถบเอเชีย เช่น ภาษาญี่ปุ่นและภาษามาลเลย์ ในภาษาเหล่านี้ ความยาวของการออกเสียงพยัญชนะซ้อนจะเป็นลักษณะหนึ่งทางภาษาที่ใช้แยกความหมายของคำ (distinctive feature) ยกตัวอย่างเช่น ในภาษาอิตาลี /nono/ แปลว่า ลำดับที่เก้า แต่ /nonno/ แปลว่า คุณปู่ (Ball & Rahilly, 2014; Collins & Mees, 2013) ในทำนองเดียวกันกับเสียงพยัญชนะในภาษาฟินแลนด์ ที่แสดงความแตกต่างทางความหมายระหว่างคำที่ออกเสียงด้วยพยัญชนะสั้นและยาว ตัวอย่างเช่น /kansa/ แปลว่า คน แต่ /kansa/ แปลว่า ด้ายหรือกับ

ในภาษาญี่ปุ่นก็มีความแตกต่างระหว่างพยัญชนะเดี่ยวและพยัญชนะซ้อนด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น きて /kite/ แปลว่า การมา และ きて /kitte/ แปลว่า ตราไปรษณียากร (Hardison & Saigo, 2010) นอกจากนี้คำที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษ ก็จะมีการใช้พยัญชนะซ้อนอีกด้วย เช่น バグ /bagu/ หมายถึง computer bug แต่ バッグ /baggu/ หมายถึง กระเป๋า

แต่ในภาษาถิ่นภาษาหนึ่งของภาษามาเลย์ Kelantan Malay พยัญชนะซ้อนจะเกิดในตำแหน่งพยัญชนะต้นเท่านั้น ตัวอย่างเช่น /pitu/ หมายถึง ประตู ในขณะที่ /ppitu/ หมายถึง ที่ประตู ส่วน /kabo/ หมายถึง พร้าไม้ แต่ /kkabo/ หมายถึง แมลงด้วง

แต่ในกรณีของภาษาอังกฤษ พยัญชนะซ้อนจะไม่ใช้เป็นลักษณะหนึ่งของภาษาที่ใช้แยกความหมายของคำ (non-distinctive feature) ถึงแม้ว่าผู้พูดจะมีการออกเสียงสั้นหรือยาว ความหมายก็ยังคงเหมือนเดิม โดยที่เจ้าของภาษาจะออกรวมเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว (singleton)

happy	/'hæpi/
hobby	/'hɒbi/
dinner	/'dɪnər/
shimmer	/'ʃɪmər/

ในกรณีนี้ ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง อาจจะต้องตั้งคำถามว่าสำหรับคำที่มีพยัญชนะซ้อนนี้ เราควรจะออกเสียงอย่างไร ระหว่าง shim.er กับ shi.mer ซึ่ง McCully (2009) ได้พยายามที่จะแก้ปัญหานี้โดยเสนอคำว่า ambisyllabicity เพื่ออ้างถึงกระบวนการเมื่อพยัญชนะ intervocalic เป็นทั้งเสียงพยัญชนะท้ายและเสียงพยัญชนะต้นของทั้ง 2 พยางค์พร้อมๆ กัน

การออกเสียงพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษนี้สามารถสร้างปัญหาให้กับผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอยู่ไม่น้อย เพราะพวกเขาอาจจะออกเสียงพยัญชนะซ้อนเหล่านี้ด้วยความยาวที่เป็นสองเท่าของพยัญชนะเดี่ยวตามตัวสะกดที่ปรากฏ ถึงแม้การออกเสียงที่ยาวขึ้นนี้อาจจะไม่ส่งผลกระทบต่อความหมาย แต่เจ้าของภาษาอาจจะฟังแล้วแปลกและก่อให้เกิดความสับสนได้

2.3. พยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษ

ในภาษาอังกฤษ เราสามารถแบ่งพยัญชนะซ้อนออกได้เป็น 3 ประเภท คือ lexical geminates, assimilated geminates และ concatenated geminates (Lahiri & Hankamer, 1988) สำหรับพยัญชนะซ้อนแบบ lexical geminates คือ คำที่มีเสียงพยัญชนะซ้อนอยู่ในรากศัพท์ของคำคำนั้น เช่น grammar /'græmə/ และคำว่า hobby /'hɒ:bi/ ในทำนองเดียวกัน assimilated geminates คือคำที่มีเสียงพยัญชนะซ้อนเกิดขึ้นในระดับคำเช่นเดียวกัน แต่ความแตกต่างคือ assimilated geminates จะเกิดจากการที่มีคำอุปสรรค prefixes รวมกับคำที่เป็นรากศัพท์ ยกตัวอย่างเช่นคำว่า immoral มีการใส่คำอุปสรรค im- ในคำว่า moral เมื่อเสียง [m] ที่เป็นเสียงพยัญชนะท้ายมาเจอกับเสียงพยัญชนะต้นของ moral จะกลายเป็นเสียงพยัญชนะซ้อน ในแบบที่เรียกว่า assimilated geminates ส่วนพยัญชนะซ้อนแบบ concatenated geminates จะเป็นพยัญชนะซ้อนที่เกิดขึ้นระหว่างคำ 2 คำ ยกตัวอย่างเช่น dim morning และ black cat ในกระบวนการรวมเสียงพยัญชนะแบบนี้ Knight (2012) เรียกว่า homorganic

ตารางที่ 1 พยัญชนะซ้อนทั้ง 3 ประเภทในภาษาอังกฤษ

Lexical Gemimates	Assimilated Gemimates	Concatenated Gemimates
h <u>app</u> y	ir <u>reg</u> ular	dim <u>m</u> orning
gram <u>mm</u> ar	ill <u>l</u> egal	fun <u>n</u> ame
cur <u>rr</u> y	imm <u>mm</u> oral	black <u>cc</u> at

2.4. พยัญชนะซ้อนและโครงสร้างพยางค์ในภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นภาษาที่ไม่มีลักษณะทางภาษาที่เรียกว่าพยัญชนะซ้อนอย่างในภาษาที่ได้ยกตัวอย่างไป กล่าวคือ ความสั้นยาวของการออกเสียงพยัญชนะในภาษาไทยจะไม่ได้ใช้แยกความหมายของคำ ถึงแม้ว่า คำบางคำในภาษาไทยจะมีการออกเสียงสั้นยาวที่แตกต่างกันไปบ้าง ขึ้นอยู่กับเสียงวรรณยุกต์และบริบท

สำหรับโครงสร้างของพยางค์ในภาษาไทยจะมีดังต่อไปนี้

โครงสร้างคำพยางค์เดี่ยว

พยัญชนะต้น + สระ + พยัญชนะท้าย (ถ้ามี)
 ส + -อ + น

โครงสร้างพยางค์ของคำว่าสอนคือ CVC

โครงสร้างคำพยางค์คู่

พยัญชนะต้น + สระ + พยัญชนะท้าย . พยัญชนะต้น + สระ + พยัญชนะท้าย (ถ้ามี)
 ป + -า + ก . ก + -า

โครงสร้างพยางค์ของคำว่าปากกา คือ CVC.CV

คำว่า “สอน” นี้ เริ่มต้นพยางค์ด้วยเสียง /s/ และลงท้ายด้วยพยัญชนะ /n/ และมีสระเสียงยาว /o:/ อยู่ตรงกลาง ในทำนองเดียวกันคำว่า “ปากกา” เริ่มต้นพยางค์แรกด้วยเสียง /p/ และลงท้ายด้วยพยัญชนะ /k/ โดยมีเสียงสระ /a:/ อยู่ตรงกลาง ส่วนพยางค์ที่สองเริ่มต้นด้วยเสียง /k/ และลงท้ายด้วยเสียงสระยาว /a:/ ถึงแม้ว่าคำว่า “ปากกา” นี้จะมีโครงสร้างที่คล้ายกับคำว่า happy ในภาษาอังกฤษ แต่สำหรับลักษณะโครงสร้างพยางค์ในภาษาไทย เราจะมองว่า /k/ เป็นเสียงเดี่ยวแยกกันสำหรับ 2 พยางค์ เพราะในคำพูดปกติจะมีการออกเสียงหยุด (stop) ที่ชัดเจนระหว่างสองพยางค์นี้

ดังนั้นสำหรับผู้เรียนชาวไทย อิทธิพลของโครงสร้างพยางค์ในภาษาไทยอาจจะส่งผลต่อการออกเสียงพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษ โดยที่ผู้เรียนอาจจะออกเสียงตามอย่างโครงสร้าง CVC.CVC โดยออกเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์แรกแยกกับพยัญชนะต้นของพยางค์หลัง หรืออาจจะออกเสียงยาวขึ้นตามตัวสะกด 2 ตัวที่ปรากฏ

3. จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 2 ประการ ประการแรกคือ เพื่อศึกษาว่าผู้เรียนภาษาไทยมีการออกเสียงพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษที่แตกต่างจากเจ้าของภาษาอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ และประการที่สองคือ เพื่อศึกษาตัวแปรที่เป็นระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย ว่ามีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษหรือไม่

4. ระเบียบวิธีวิจัย

4.1. ผู้เข้าร่วมการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยผู้เข้าร่วมสองกลุ่มหลัก ได้แก่ ผู้เรียนชาวไทยจำนวน 60 คน และเจ้าของภาษาจำนวน 8 คน โดยจำนวนผู้เข้าร่วมทั้งหมดคือ 68 คน

สำหรับกลุ่มแรกของผู้เข้าร่วมวิจัยจำนวน 60 คน เป็นนักเรียนจากระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ 2 กลุ่ม คือ ระดับพื้นฐานและระดับสูง สำหรับผู้เข้าร่วมในระดับพื้นฐาน ผู้เรียนเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในรายวิชา English Level 1 และ 2 ของทางมหาวิทยาลัย ซึ่งในรายวิชาเหล่านี้ เนื้อหาที่เรียนจะครอบคลุมทักษะพื้นฐานทั้ง 4 ด้าน คือ การอ่าน การเขียน การพูด และการฟัง และสำหรับผู้เข้าร่วมในระดับสูงเป็นนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาภาษาอังกฤษของคณะศิลปศาสตร์ ซึ่งนักศึกษาในกลุ่มนี้จะมาจากวิชาภาษาอังกฤษหลายๆ วิชา ในชั้นปีที่ 3 และ 4

ส่วนกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัยที่เป็นเจ้าของภาษาประกอบไปด้วยอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวน 8 ท่านที่กำลังสอนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย อาจารย์ 4 ท่านเป็นชาวอเมริกันและอีก 4 ท่านเป็นชาวอังกฤษ เนื่องจากภาษาอังกฤษมีการออกเสียงที่หลากหลาย และมันเป็นการยากที่จะเลือกสำเนียงใดสำเนียงหนึ่งมาใช้เป็นมาตรฐาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกเจ้าของภาษาที่มาจากถิ่นฐานต่างๆ ที่หลากหลายของแต่ละประเทศ และมีช่วงอายุระหว่าง 20-50 ปี แต่อย่างไรก็ตาม เจ้าของภาษาแต่ละคนมีสำเนียงแบบกลาง ที่เราสามารถได้ยินโดยทั่วไป ซึ่งข้อมูลที่ได้มาจากเจ้าของภาษาจะถูกนำมาหาค่าเฉลี่ยเพื่อใช้เป็นเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการออกเสียงพยัญชนะซ้อน

4.2. เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือวิจัยประกอบไปด้วยรายการคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 24 คำ นามวลีภาษาอังกฤษจำนวน 8 วลี และประโยคภาษาอังกฤษจำนวน 5 ประโยค ซึ่งรายการดังกล่าวอยู่ในภาคผนวก

สำหรับคำศัพท์ทั้ง 24 คำนี้ ประกอบไปด้วยคำที่มีเสียงพยัญชนะซ้อนจำนวน 23 คำ และ 1 คำ ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะซ้อน คำศัพท์ 7 คำมีเสียง /p, t, k, b, d/ เป็นเสียงพยัญชนะซ้อน คำศัพท์ 6 คำ มีเสียง /m, n/ เป็นเสียงพยัญชนะซ้อน คำศัพท์ 4 คำ มีเสียง /s, f/ เป็นเสียงพยัญชนะซ้อน และคำศัพท์ 6 คำ มีเสียง /l, r/ เป็นเสียงพยัญชนะซ้อน ซึ่งคำศัพท์ที่นำมาใช้ทั้งหมดเป็นคำที่สามารถพบได้ทั่วไปทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน

ส่วนคำศัพท์ที่นำมาใช้ในระบับนามวลีจำนวน 8 วลี 3 วลี มีเสียง /p, d/ และ /m, n/ เป็นเสียงพยัญชนะซ้อน ส่วนอีก 1 วลี มีเสียง /l/ เป็นเสียงพยัญชนะซ้อน

ส่วนคำศัพท์ที่อยู่ในระดับประโยคประกอบไปด้วยพยัญชนะซ้อนทั้ง 3 ประเภท แต่ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะเน้นหนักไปที่ concatenated geminates

เนื่องจากงานวิจัยในหัวข้อนี้ไม่เคยมีการศึกษาไว้อย่างจริงจัง ดังนั้นรายการคำศัพท์ทั้งหมดถูกจัดทำขึ้นโดยผู้วิจัยเท่านั้น โดยศึกษาจากงานวิจัยในอดีตที่เกี่ยวข้องกับพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษ ถึงกระนั้น ผู้วิจัยก็ได้ทำการศึกษานำร่องขนาดเล็กในกลุ่มผู้เข้าร่วมจำนวน 10 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพและความถูกต้องของรายการคำศัพท์ที่จะใช้จริงในการวิจัย

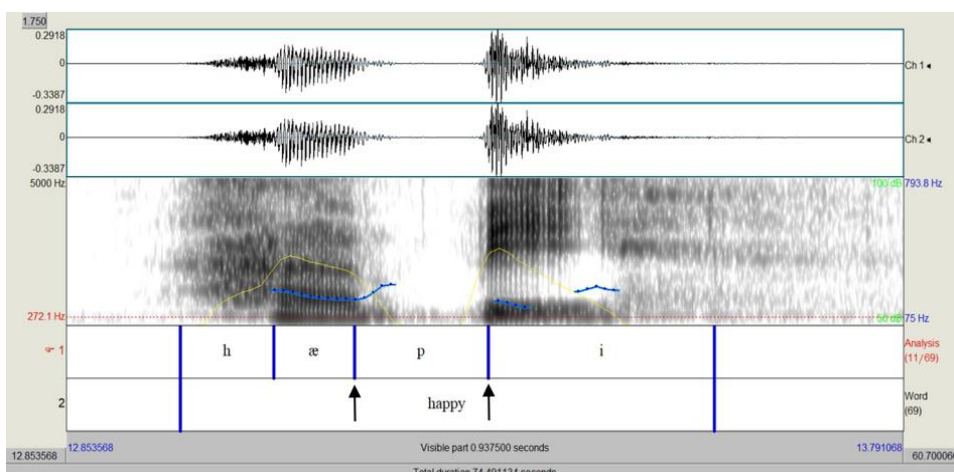
4.3. ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

สำหรับผู้เข้าร่วมวิจัยทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ แต่ละคนจะได้รับรายการคำศัพท์ที่กำหนดให้ โดยที่คำศัพท์แต่ละคำจะถูกสุ่มในลำดับก่อนหลัง เพื่อป้องกันอิทธิพลของลำดับที่จะมีผลต่อการออกเสียง ในแต่ละครั้งของการอ่าน ผู้อ่านจะได้รับคำสั่งให้อ่านในประโยค “Please say the word/phrase _____ again.” และอ่านจำนวนสองรอบ และระหว่างการอ่านในแต่ละรอบ ผู้พูดจะมีการหยุด 3 วินาที ซึ่งผู้วิจัยนำการออกเสียงครั้งที่ 2 เท่านั้นมาใช้ในการวิเคราะห์

การออกเสียงของผู้เข้าร่วมทั้งหมดถูกบันทึกไว้ในสตูดิโอบันทึกเสียง ซึ่งไมโครโฟนถูกวางไว้ที่ด้านหน้าของผู้พูดห่างประมาณ 8 นิ้ว คำพูดถูกบันทึกลงในไฟล์ WAV โดยใช้คอมพิวเตอร์ ATEC: Prestige-i723 และไมโครโฟนสเตอริโอแบบมืออาชีพ SHURE: KSM32

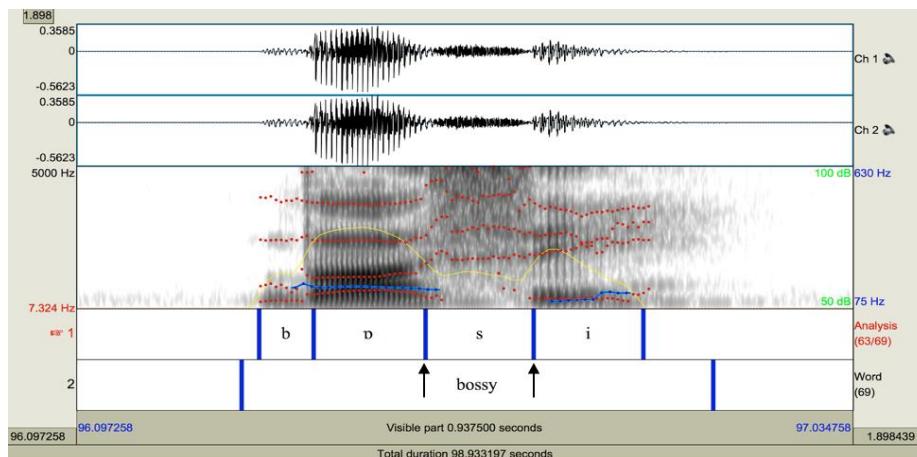
4.4. ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์

ผู้วิจัยมีการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สองโปรแกรมในการวิเคราะห์ สำหรับการวิเคราะห์ทางเสียงนั้น ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรม Praat ซึ่งเป็นโปรแกรมที่ผู้วิจัยสามารถใช้ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยวัดความยาวของเสียงพยัญชนะซ้อนโดยวัดจากระยะห่างของสระในพยางค์หน้าและพยางค์หลัง ตามรูปที่ 1 และ 2

รูปที่ 1 แสดงการวัดความยาวของเสียง p (ระหว่างลูกศร 2 อัน)

สำหรับพยัญชนะเสียงเสียดแทรก (fricative) การวัดจะเริ่มจากจุดเริ่มต้นของเสียง formant ไปจนถึงจุดสิ้นสุดเมื่อ formant หายไปหรือเบาลงอย่างเห็นได้ชัด

รูปที่ 2 แสดงการวัดความยาวของเสียง s (ระหว่างลูกศร 2 อัน)

สำหรับข้อมูลที่ได้มาทั้งหมดนั้น ผู้วิจัยได้ให้นักวิจัยที่มีความรู้ทางด้านสถิติศาสตร์ช่วยตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง เพื่อรับรองความถูกต้องก่อนที่จะนำไปวิเคราะห์

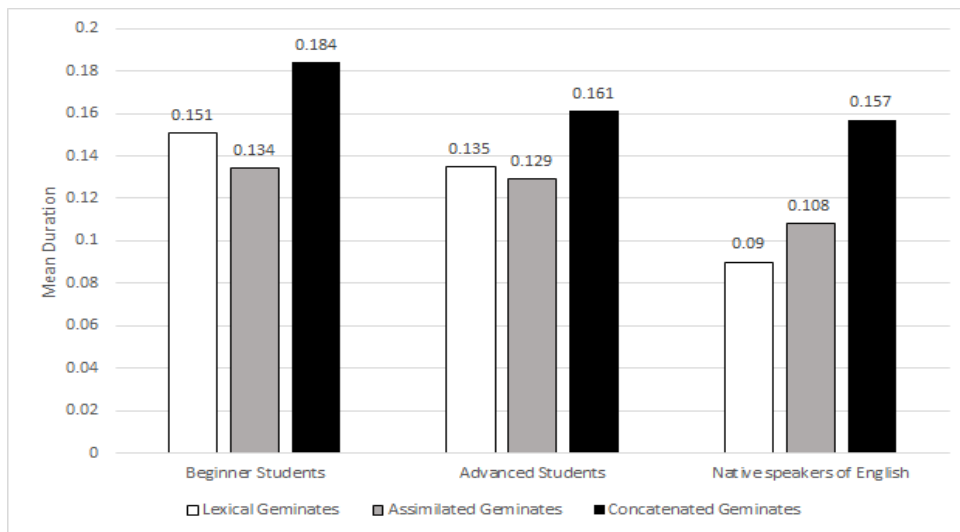
สำหรับการวิเคราะห์ทางสถิตินั้น ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมโปรแกรม SPSS เพื่อคำนวณหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระยะเวลาของการออกเสียงพยัญชนะซ้อน และหาค่าความแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษาว่ามีนัยสำคัญหรือไม่

5. ผลลัพธ์และบทสรุปงานวิจัย

จากการวิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะซ้อนของผู้เข้าร่วมวิจัย ผู้วิจัยจะตัดคำหรือวลีที่ออกเสียงผิดออกจากการวิเคราะห์ และถ้าความยาวเสียงใดที่มีค่าเบี่ยงเบนเกินจากค่าเฉลี่ย 2 SDs ก็จะถูกตัดออกเช่นกัน ระยะเวลาเฉลี่ยของการออกเสียงพยัญชนะซ้อนของผู้เข้าร่วมวิจัยในแต่ละกลุ่มจะแสดงไว้ใน ตารางที่ 2 และรูปภาพที่ 3

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนของระยะเวลาของการออกเสียงพยัญชนะซ้อนทั้ง 3 ประเภท

ประเภทของพยัญชนะซ้อน	นักเรียน				เจ้าของภาษา	
	ระดับพื้นฐาน		ระดับสูง		Mean	SD
	Mean	SD	Mean	SD		
Lexical Geminates	0.151	0.041	0.135	0.037	0.090	0.037
Assimilated Geminates	0.134	0.043	0.129	0.042	0.108	0.047
Concatenated Geminates	0.184	0.056	0.161	0.045	0.157	0.047

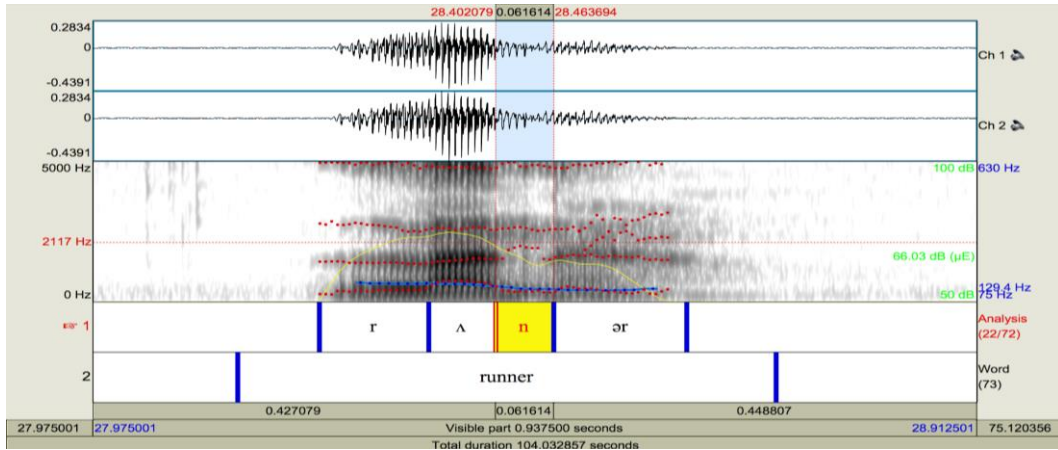

รูปที่ 3 ระยะเวลาในออกเสียงพยัญชนะซ้อนทั้ง 3 ประเภท

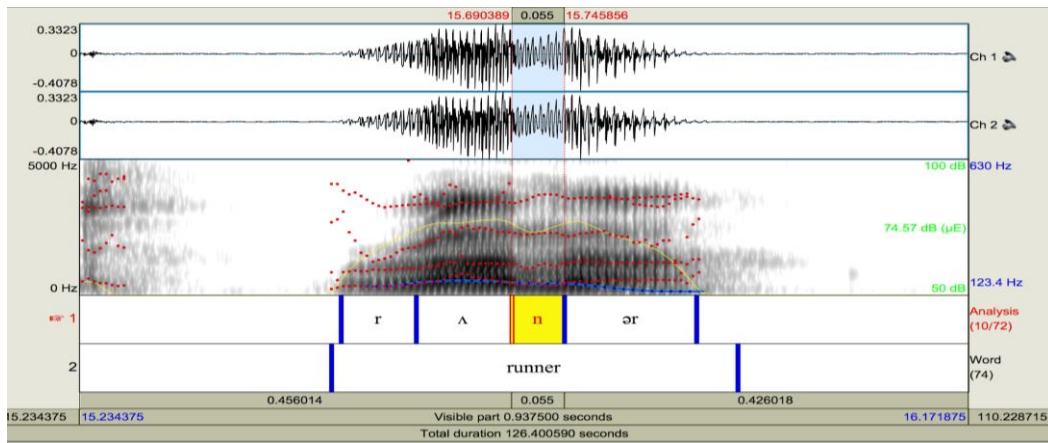
สำหรับการออกเสียงพยัญชนะซ้อนทั้ง 3 ประเภท โดยรวมจะเห็นได้ว่า ผู้เรียนชาวไทยมีแนวโน้มที่จะออกเสียงพยัญชนะซ้อนยาวกว่าเจ้าของภาษา โดยที่ผู้เรียนชาวไทยจะออกเสียงโดยเฉลี่ยยาวกว่า 0.03 วินาที

นอกเหนือไปจากการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบน ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์แบบ One-way ANOVA ในการหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่าเฉพาะ lexical geminates มีค่าเฉลี่ยความยาวของเสียงที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ $F(2, 65) = 7.75, p = .001$ และจากการวิเคราะห์ Post hoc โดยใช้ Tukey HSD เพื่อหาค่าความแตกต่างในแต่ละคู่เทียบ ผู้วิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยของความยาวของเสียงพยัญชนะซ้อนของผู้เรียนชาวไทย 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ แต่ค่าเฉลี่ยของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างจากระยะเวลาเฉลี่ยของเจ้าของภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญ ($p < .00$ สำหรับนักเรียนกลุ่มระดับพื้นฐาน และ $p = .01$ สำหรับนักเรียนกลุ่มระดับสูงตามลำดับ)

และจากการตรวจสอบรูปคลื่นและสเปกตรัมใน Praat ของคำศัพท์ที่เป็น lexical geminates ผู้วิจัยได้พบความแตกต่างบางอย่างที่น่าสนใจและเห็นได้ชัดสำหรับวิธีการออกเสียงพยัญชนะซ้อนระหว่างเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวไทย ความแตกต่างอันแรกที่สามารถเห็นได้ชัดเจนมาจากการออกเสียงคำว่า runner เพราะผู้เข้าร่วมวิจัยที่เป็นชาวไทยจำนวนหลายคนจะออกเสียง n จะออกเสียงแยกกันเป็น 2 เสียง เพราะจาก spectrogram ที่แสดง เราจะเห็นการกักและปล่อยลมระหว่างเสียงสระอย่างชัดเจน ในทำนองนี้ ทำให้เราทราบได้ว่า ผู้เรียนชาวไทยออกเสียง [n] แยกกันเป็น 2 เสียง แต่สำหรับเจ้าของภาษาจะออกรวมเป็นเสียงเดียว

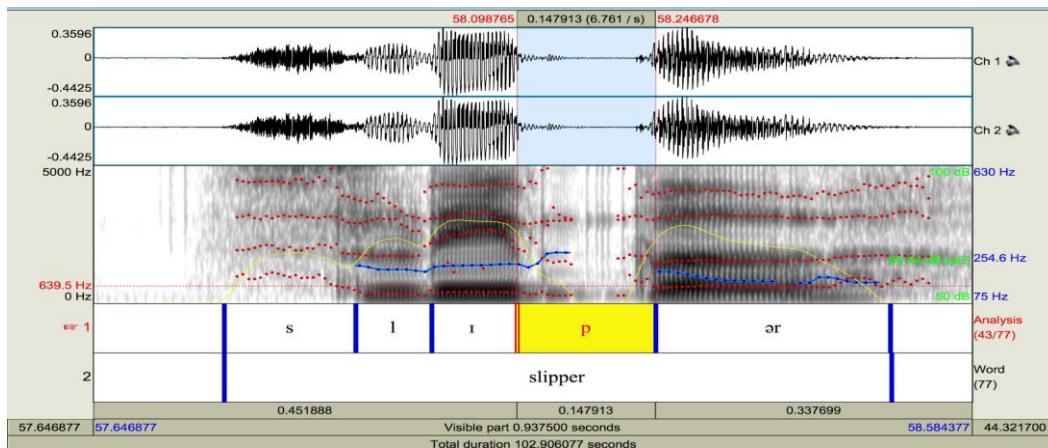

รูปที่ 4 Spectrogram แสดงการออกเสียงคำว่า runner ของผู้เรียนชาวไทย

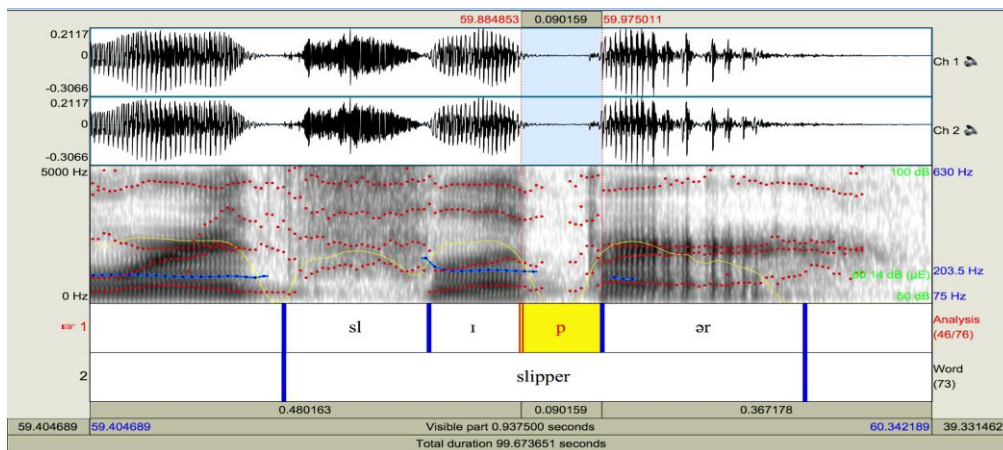

รูปที่ 5 Spectrogram แสดงการออกเสียงคำว่า runner ของเจ้าของภาษา

ในทำนองเดียวกัน สำหรับการออกเสียงคำว่า slipper เราจะเห็นว่าผู้เรียนชาวไทยมีการกักเสียงด้วยระยะเวลาที่ยาวนานกว่าเจ้าของภาษาอย่างเห็นได้ชัด

รูปที่ 6 Spectrogram แสดงการออกเสียงคำว่า slipper ของผู้เรียนชาวไทย

รูปที่ 7 Spectrogram แสดงการออกเสียงคำว่า slipper ของเจ้าของภาษา

สำหรับพหุคูณซ้อนอีก 2 ประเภท ถึงแม้ผลการวิเคราะห์แบบ One-way ANOVA จะไม่ได้แสดงถึงความแตกต่างระหว่างเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวไทยอย่างมีนัยสำคัญ แต่ถ้าเราดูที่ค่าเฉลี่ยของทั้ง 3 กลุ่มจะพบว่า กลุ่มผู้เรียนชาวไทยมีแนวโน้มที่จะยืดเสียงออกยาวกว่าเจ้าของภาษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงอยากแนะนำให้มีการศึกษาเพิ่มเติมในจุดนี้ โดยเพิ่มจำนวนผู้เข้าร่วมวิจัยในแต่ละกลุ่ม และเพิ่มกลุ่มคำที่ใช้ในการทดสอบ เพื่อที่จะได้ข้อมูลที่เที่ยงตรงมาหาข้อสรุปที่แน่ชัดในอนาคต

6. ข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนชาวไทยมีการออกเสียงพหุคูณซ้อนที่ต่างจากเจ้าของภาษาอย่างมีนัยสำคัญ แต่ปัจจัยทางด้านระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษไม่มีผลต่อค่าเฉลี่ยของความยาวของเสียงพหุคูณซ้อน ถึงแม้ว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษหรือผู้เรียนชาวไทยบางท่านอาจจะโต้แย้งว่า การออกเสียงด้วยความยาวค่าเฉลี่ยที่ต่างต่างกันนี้ ไม่ควรจะมีผลต่อการสื่อสาร เพราะไม่ว่าจะออกเสียงว่า ['hæpi] หรือ ['hæppi] ก็ไม่น่าจะสร้างความเข้าใจผิดในการสื่อสารแต่อย่างใด (Avery & Ehrlich, 1987)

ถึงแม้กระนั้น ผู้วิจัยก็ยังมีความเห็นว่า การเรียนวิธีการออกเสียงในภาษาที่สองให้ได้ดีและมีประสิทธิภาพนั้น ควรเริ่มจากการออกเสียงที่ใช้เจ้าของภาษาเป็นต้นแบบ เพราะถึงแม้ว่าการศึกษาวิชาการหลายๆ ฉบับจะแสดงให้เห็นว่า การมีสำเนียงต่างชาติไม่จำเป็นจะต้องก่อให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสารหรือทำให้เกิดความเข้าใจที่ลดลง แต่อย่างไรก็ตาม หลักฐานการวิจัยบางฉบับก็แสดงให้เห็นว่าผู้ฟังหลายๆ คนมีปฏิกิริยาเชิงลบต่อการออกเสียงของผู้เรียนภาษาที่สอง (Munro & Derwing, 2011) ซึ่งเราไม่สามารถปฏิเสธความจริงที่ว่าสำเนียงสามารถใช้เป็นเครื่องหมายของการเป็นสมาชิกภาพของกลุ่ม และอาจใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการเลือกปฏิบัติอีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยเชื่อว่าผู้เรียนภาษาที่สองควรได้รับการกระตุ้นให้มีการเลียนแบบสำเนียงตามแบบเจ้าของภาษาให้มากขึ้น เริ่มตั้งแต่ช่วงต้นของการเรียนรู้

และจากความคิดเห็นของผู้วิจัยนี้ ผู้อ่านบางท่านอาจจะมีข้อคำถามว่า แล้วเราจะมีวิธีการปรับมุมมองความคิดเห็นของผู้เรียนและผู้สอนอย่างไร ถ้าเรายึดสำเนียงการออกเสียงของเจ้าของภาษาเป็นแบบอย่าง เพราะโดยส่วนมาก การออกเสียงตามแบบอย่างเจ้าของภาษามักจะเป็นเป้าหมายที่ทำได้ยาก หรือไม่มีทางเป็นไปได้ แต่อย่างไรก็ตาม ครูผู้สอนก็สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนรับรู้ถึงความแตกต่างและเข้าใจถึงวิธีการออกเสียงที่ถูกต้องตามแบบอย่าง ซึ่งในส่วนนี้ ผู้วิจัยเชื่อว่า จะเป็นการเตรียมตัวผู้เรียน สำหรับการสนทนาโต้ตอบกับเจ้าของภาษา หรือผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง ในสถานการณ์จริงได้อย่างถูกต้องมากขึ้น

ดังนั้นผู้วิจัยมีความเห็นว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรจะให้โอกาสนักเรียนมีโอกาสในการฝึกสังเกตการออกเสียงของเจ้าของภาษา และฝึกออกเสียงตามอย่างระมัดระวัง ผ่านกิจกรรมฟังและออกเสียงตาม (listen and repeat) หรือ ฟังและเขียนสิ่งที่ได้ยิน (dictation) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกสังเกตและทราบถึงความแตกต่างและข้อผิดพลาดของตนเอง เพื่อพัฒนาการออกเสียงต่อไปในอนาคต ซึ่งการเรียน Pronunciation ตามแบบสำเนียงของเจ้าของภาษานี้จะช่วยให้ผู้เรียนฟังภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น เพราะผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องการแยกเสียงและวิธีการออกเสียงที่ถูกต้องนั่นเอง

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยคาดหวังว่า ผลงานวิจัยชิ้นนี้จะมีส่วนช่วยในการออกแบบบทเรียนภาษาอังกฤษ ที่ควรจะมีหัวข้อเกี่ยวกับพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษประกอบในบทเรียนด้วย เพราะในปัจจุบัน ไม่มีหนังสือภาษาอังกฤษเล่มใดที่ขายอยู่ในท้องตลาดกล่าวถึงหัวข้อนี้อย่างจริงจัง นอกจากนี้ ผู้วิจัยหวังว่า ในอนาคตจะมีงานวิจัยชิ้นต่อไปที่ศึกษาเรื่องพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษให้มากขึ้น ยกตัวอย่างเช่น การศึกษาเรื่องการรับฟังเสียงพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย เพื่อที่จะได้ทราบว่า จริงๆแล้ว เรื่องพยัญชนะซ้อนในภาษาอังกฤษเป็นปัญหาของผู้เรียนชาวไทยที่ควรได้รับการสอนและการฝึกฝนที่ถูกต้องหรือไม่

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยที่ได้รับการสนับสนุนจากทุนส่งเสริมนักวิจัยรุ่นใหม่ของมหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปี 2561

เอกสารอ้างอิง

- Avery, P. & Ehrlich, S. (1987). *Preliminary considerations in the teaching of pronunciation*. London: TESL Center.
- Bada, E. (2001). Native language influence on the production of English sounds by Japanese learners. *The Reading Matrix*, 1(2).
- Ball, M. J., & Rahilly, J. (2014). *Phonetics: The science of speech*. New York, NY: Routledge.
- Collins, B. S., & Mees, I. M. (2013). *Practical phonetics and phonology: A resource book for students*. New York: Routledge.

- Crystal, D. (2011). *A dictionary of linguistics and phonetics* (6th ed.). Malden: Blackwell Publishing.
- Hardison, D. M., & Saigo, M. M. (2010). Development of perception of second language Japanese geminates: Role of duration, sonority, and segmentation strategy. *Applied Psycholinguistics*, 31(1), 81-99.
- Hazan, V., Sennema, A., Iba, M., & Faulkner, A. (2005). Effect of audiovisual perceptual training on the perception and production of consonants by Japanese learners of English. *Speech Communication*, 47(3), 360-378.
- Kenworthy, J. (1987). *Teaching English pronunciation*. New York: Longman.
- Knight, R. A. (2012). *Phonetics: A coursebook*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lahiri, A., & Hankamer, J. (1988). The timing of geminate consonants. *Journal of Phonetics*, 16, 327-338.
- Li, F. (2016). Contrastive study between pronunciation Chinese L1 and English L2 from the perspective of interference based on observations in genuine teaching contexts. *English Language Teaching*, 9(10), 90-100.
- McCully, C. (2009). *The sound structure of English: An introduction*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Munro, M. J., & Derwing, T. M. (2011). The foundations of accent and intelligibility in pronunciation research. *Language Teaching*, 44(3), 316-327.
- Ohata, K. (2004). Phonological differences between Japanese and English: Several potentially problematic. *Language Learning*, 22, 29-41.
- Saito, K. (2007). The influence of explicit phonetic instruction on pronunciation in EFL settings: The case of English vowels and Japanese learners of English. *Linguistics Journal*, 3(3), 16-40.

ภาคผนวก

ข้อมูลผู้เข้าร่วมวิจัย

ชื่อ :
อีเมล :
โทรศัพท์มือถือ :

คำสั่ง : วงกลมหรือใส่คำตอบที่เหมาะสมที่สุด

1. ช่วงอายุของคุณคือเท่าไร

1) อายุ 17 หรือน้อยกว่า	2) 18-20	3) 21-22
4) 23-25	5) 26-30	6) 31-39
7) 40-49	8) อายุมากกว่า 50 ปี	

2. เพศของคุณคืออะไร

- 1) หญิง 2) ชาย

3. ดิฉัน/ผมเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

ชั้นปีการศึกษาที่ _____ คณะ _____

4. สำหรับนักศึกษาที่ไม่ใช่เอกภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษที่กำลังศึกษาหรือเคยศึกษาคือ

- 1) English Levels 1-2 2) English Levels 3-4

5. ภาษาแม่ของคุณคือภาษาอะไร

- 1) ภาษาไทย 2) ภาษาอังกฤษ 3) อื่นๆ โปรดระบุ _____

6. คุณเคยไปประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งหรือไม่

- 1) เคย 2) ไม่เคย

7. คุณเคยพำนักหรืออาศัยอยู่ในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งหรือไม่

- 1) เคย (ระยะเวลารวมทั้งหมด _____) 2) ไม่เคย

8. คุณเคยเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาหรือไม่

- 1) เคย (ระยะเวลารวมทั้งหมด _____) 2) ไม่เคย

9. ในความคิดของคุณ ทักษะที่สำคัญที่สุดในการเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันคืออะไร กรุณาเรียงลำดับตั้งแต่ 1 ถึง 4 (1 = สำคัญที่สุด 4 = สำคัญน้อยที่สุด)

___ การอ่าน ___ การฟัง ___ การเขียน ___ การพูด

10. คุณประเมินความสำคัญของการออกเสียงเหมือนตามแบบอย่างของเจ้าของภาษามากน้อยเพียงไร (native-like pronunciation) โปรดเลือกคำตอบเพียงข้อเดียว

___ สำคัญมาก	___ สำคัญ
___ ไม่สำคัญ	___ ไม่สำคัญเลย

กิจกรรมที่ 1 การอ่านออกเสียงระดับคำ

คำสั่ง : จงอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษต่อไปนี้ โดยอ่านแต่ละคำภายในประโยค “โปรดพูดคำว่า _____ อีกครั้ง” ด้วยความเร็วปกติ สองรอบ

ยกตัวอย่างเช่น

คุณจะถูกพูดว่า : Please say the word _____ again.

(หยุดพัก 3 วินาที)

Please say the word _____ again.

happy	hobby	support	spelling
runner	slipper	misspell	litter
pippin	ladder	effect	liter
cancellation	yellow	bossy	differ
Ammonia	curriculum	innate	illegal
immoral	unnamed	irresponsible	unknown

กิจกรรมที่ 2 การอ่านออกเสียงระดับวลี

คำสั่ง : จงอ่านวลีภาษาอังกฤษต่อไปนี้ โดยอ่านแต่ละวลีภายในประโยค “โปรดพูดวลี _____ อีกครั้ง”

ด้วยความเร็วปกติ สองรอบ

คุณจะถูกพูดว่า : Please say the phrase _____ again.

(หยุดพัก 3 วินาที)

Please say the phrase _____ again.

beautiful life	top pick	one nurse	nice sock
dim morning	good dress	fun name	bad day

กิจกรรมที่ 3 การอ่านออกเสียงระดับประโยค

คำสั่ง : จงอ่านประโยคภาษาอังกฤษต่อไปนี้ด้วยความเร็วปกติ สองรอบ

1. He became the prime minister in 2000.

2. This address seems wrong.

3. It makes sense to me.
4. Jill loves to go jogging in the morning.
5. Johnny is a calm man.